

Werken zwoegen zweten, zo was het toen en zo is het nu.

Meer dan 50 jaar geleden kwam er een prachtige kerk te staan

Waar iedereen naar binnen kon gaan.

Het schip was het middelpunt voor zo velen

Maar de rest van het gebouw mochten we delen.

Iedereen die ook maar iets kon organiseren voelde zich hier thuis,

Alles kon, het was echt ons huis.

Maar toen na zoveel mooie jaren, kon onze kerk niet meer bestaan,

Hij was te groot, te oud, eigenlijk was het met hem gedaan.

We moesten hem laten gaan.

En toen begon weer het werken, zwoegen, zweten.

En wat kwam er te staan, een oud gebouw,

In het nieuw voor u, voor mij, voor jou.

Blijven wij hier komen, dat is nog maar de vraag

Worden we niet te makkelijk of misschien te traag?

We worden allemaal ouder en denken dan te weten

Dat we onze kerkgang wel eens een zondag kunnen vergeten.

Maar dan is er de jeugd,

Die hopelijk zegt dat dat niet deugt.

Als we het goede voorbeeld niet geven,

Dan zeg je dag tegen je kerkelijk leven.

En zo ver laten we het niet komen, dat is taboe

We gaan , we willen en moeten naar de kerk toe.

Want om verder te leven moet je drinken, eten

en nooit vergeten.

Dat geestelijk voedsel minstens zo belangrijk is in naam van de Heer

Elke dag weer.

Ons gebouw is klaar en of het nu lelijk is of mooi, dat doet niet ter zake,

De kerk is van de Heer en Hij zal altijd over ons waken.

Dus is het fijn

Om in de Voorhof te zijn.